

Ovšem o faktickém pojistném poměru lze tu mluvit jen tehdy, je-li tu souhlasný projev pravé vůle obou stran. Tohoto nezbytného předpokladu pro vznik faktického zařazení přihlášené zaměstnankyně do mzdové třídy podle mzdy, uvedené v přihlášce, v daném případě však není, neboť jest nesporno, že vůle zaměstnavatelova nesměřovala k tomu, aby přihlášená zaměstnankyně byla zařazena do mzdové třídy podle mzdy 150 Kč týdně, nýbrž měsíčně, a že částka tato pouhým přepsáním byla uvedena v rubrice pro mzdu týdenní, místo správně v rubrice pro mzdu měsíční. Pro nedostatek projevu skutečné pravé vůle zaměstnavatelovy po této stránce nemohl jeho věcně nesprávný údaj o výši mzdy, obsažený v přihlášce, učiněný jen nedopatřením při vyplňování jejích odstavců, míti takových právních účinků, jaké mu stížnost přikládá, a bylo přípustno, aby zaměstnavatel uplatňoval tuto okolnost v odvolání z platebního rozkazu, kterým mu bylo vyměřeno pojistné na základě vyšší mzdy, uvedené v přihlášce pouhým přepsáním, než jakou zaměstnankyně skutečně měla. Z tohoto pouhého přepsání nemůže pojišťovna na újmu zaměstnavatelovu vyvozovati ve svůj prospěch nárok na nezměnitelnost svého platebního výměru.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že zákon nezná možnosti, aby bylo lze opravovati zařazení do nižší třídy, nýbrž jen do třídy vyšší podle 2. odst. § 13, stačí k tomu uvést, že v tomto případě jde o změnu zařazení, jež nastává jako důsledek toho, že pojištěnec nebo jeho pozůstalí obdrželi doplatek mzdy, takže mzda, podle níž byl pojištěnec zařazen, se dodatečně skutečně zvýšila, čímž změnil se také po zákonu rozhodný podklad pro jeho zařazení. O to však v daném případě nejde, neboť ve skutečné mzdě pojištěnky v příslušném příspěvkovém období dodatečně žádná změna nenastala, nýbrž dodatečně bylo jen zjištěno, že zaměstnavatel v přihlášce číselně správnou výši mzdy zapsal nedopatřením do nevhodné rubriky časového období, v níž jest vyplácena. — — —

Č. 11.345.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * **Vlastními dětmi ve smyslu § 17 odst. 1 zák. č. 39/1922 Sb. jsou vlastní děti vdovy neb družky.**

(Nález ze dne 9. června 1934 č. 16.362/32.)

V ě c : Kateřina H. ve W. proti ministerstvu sociální péče o vdovský důchod.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím byl st-lce v pořadí stolic přiznán od 1. července r. 1931 vdovský důchod, ročně 600 Kč s 50% přírážkou 300 Kč, celkem tedy 900 Kč a uloženo jí, aby nahradila přebraných 37 Kč 50 h. K námitce st-lčiny, že pečuje o 2 vlastní nezaopatřené děti, mladší 16 let, takže jí měl podle § 17 odst. 1 zák. č. 39/22 Sb. býti přiznán vdovský důchod 900 Kč s 50% přírážkou, podotklo nař. rozhodnutí, že jedno z nezaopatřených dětí, o něž st-lka i po 1. červenci pečuje,

Vilém V., je jejím dítětem nemanželským. Dítě to narodilo se 22. června 1922, kdežto manžel st-lčin, od něhož nárok na důchod vdovský odvozuje, zemřel již v roce 1918.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

Skutková podstata případu je nesporná. Žal. úřad vychází ze zjištění, že st-lka pečuje o dvě nezaopatřené děti, mladší 16 let, tedy od toho, co tvrdila a tvrdí st-lka. Tato pak uznává, že jedno z těchto dětí, Vilém V., není dítětem zemřelého jejího muže, od něhož nárok na vdovský důchod odvozuje. Vytyká jen nezákonnost nař. rozhodnutí, kterou vidí v tom, že žal. úřad nesprávně vykládá § 17 zák. č. 39/22 Sb.

Citovaný §, pokud přichází jeho ustanovení zde v úvahu, zní: Plný důchod vdovský činí 600 Kč ročně. U vdov neb družek, jejichž výdělečná schopnost je snížena alespoň o 50%, anebo které pečují alespoň o dvě vlastní nezaopatřené děti mladší 16 let, činí vdovský důchod 900 Kč.

Spor je o slova »dvě vlastní děti«. Stížnost míní, že je lhostejno, byly-li děti ty zplozeny tím, od něhož se nárok na důchod vdovský odvozuje, jsou-li manželskými, nebo nemanželskými dětmi vdovy či družky, že jde vždy jen o to, jsou-li jejími dětmi vlastními a ovšem nezaopatřené a mladší 16 let, o čemž v daném případě není vůbec sporu. — Nař. rozhodnutí stojí na stanovisku, že zákon slovy »vlastní děti« rozumí děti, zplozené mužem, od něhož se nárok na vdovský důchod odvozuje, když st-lce odpírá nárok na vyšší důchod proto, že druhé dítě, o které pečuje, narodilo se teprve skoro 4 leta po smrti toho, od něhož nárok je odvozován. Tento názor žal. úřadu nemá však opory v zákoně.

Zákon nemluví o vlastních dětech zemřelého manžela, resp. toho, kdo s družkou sdílel společnou domácnost, nýbrž o vlastních dětech vdovy nebo družky, z čehož jde, že nemíní jen děti zplozené tím, od něhož nárok na vdovský důchod se odvozuje. Ale i v případě, že žal. úřad nepřiznal st-lce zvýšený důchod vdovský proto, poněvadž zemřelý její muž nepečoval a přirozeně ani nemohl pečovat o dítě teprve v roce 1922 narozené, jak by se důvody nař. rozhodnutí také daly chápati, nebyl by ani tento názor, zastávaný i v odvodním spisu, ve shodě se zákonem. Z toho, že celé zákonodárství o požitcích válečných poškozců spočívá na myšlence, že důchody podle něho poskytované mají býti náhradou ušlého výdělku a ušlé alimentace, vyplývá jen důsledek, že dítě, které nebylo zplozeno válečným invalidou, nebo mužem, jenž zemřel ve službě vojenské, nebo při výkonu úkonů válečných neb v zajetí (§ 1 odst. 1 lit. a)—c) zák. 199/19 Sb.), nemá nároku na důchod sirotčí. Ale o tento důchod vůbec nejde, toho se st-lka pro Viléma V. nedomáhala a nedomáhá. Jde o její důchod vdovský, který jí úřadem byl přiznán a jde jen o to, zda přísluší jí ve výši 600 či 900 Kč. Pro rozhodnutí této otázky je rozhodující znění cit. § 17, a to mluví o vlastních dětech jen v jich vztahu k vdově či družce, užívajíc slova vlastní, aby vyloučeny byly děti, jež tato vychovává, jako na př. schovanci a pod. O vztahu vlastních dětí vdovy či družky k tomu, od něhož nárok na vdovský důchod je odvozován, není v šu tom řeči. Zákon přiznává vdově či družce pečující o dvě děti

nárok na vyšší důchod zjevně v úvaze, že péče o dvě nezaopatřené děti mladší 16 let je více na překážku její výdělečné činnosti, než péče o dítě jediné.

Nař. rozhodnutí, vykládajíc ustanovení § 17 cit. zák. jinak, je v rozporu se zákonem.

Č. 11.346.

Váleční poškození: Důchod invalidní spadá částkou skutečně vyplacenou do příjmu, rozhodného pro stanovení nároku na důchod ten.

(Nález ze dne 9. června 1934 č. 17.933/32.)

Věc: Jan S. v B. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 24. června 1924 přiznal zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze st-li, jenž byl uznán válečným invalidou se způsobilostí k výdělku zmenšenou o 75%, invalidní požitky celkem 2.880 Kč ročně.

Výměrem z 15. dubna 1932 vyslovil týž úřad, že st-li za rok 1931 nepřísluší invalidní důchod vůbec, za rok 1930 důchod pouze 716 Kč a za rok 1932 533.20 Kč, poněvadž příjem jeho z činnosti hospodářsky nesamostatné v rozhodných letech k tomuto opatření opravňoval. Současně předepsal st-li k náhradě 5826.20 Kč, jakožto přeběrek za dobu od 1. ledna 1930 do 30. dubna 1932.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto: — — —

Jde jen o otázku, zda žal. úřad právem vyslovil, že st-li za rok 1931 nepříslušel důchod vůbec a za rok 1932 jen důchod částečný 533 Kč 20 h, a zda právem st-li uloženo vrátiti přeplatek důchodu v době od 1. ledna 1930 do 30. dubna 1932 vyplaceného, t. j. 5.826 Kč 20 h.

Za rok 1931 nebyl st-li přiznán důchod vůbec, poněvadž příjem st-lův, který je podle § 2 odst. 4 zák. o vál. pošk. směrodatný pro rozhodnutí o nároku na důchod, převyšoval v r. 1930 součet hranice příjmové s požitky. Za rok 1932 byl přiznán jen důchod částečný, ježto příjem, do jehož dosažení měl by st-l nárok na požitky nezkrácené, převyšoval sice v r. 1931 hranici příjmovou, ale nedosahoval součtu této a požitků. Při výpočtech svých vycházel žal. úřad od toho, že st-li v roce 1929, 1930 i v roce 1931 vyplaceno bylo na důchodu po 2.808 Kč ročně, z čehož 1/2, t. j. 1.404 Kč, do příjmu započtl.

Nebrojíc proti ostatním cifrám a výpočtům v nař. rozhodnutí obsaženým, vidí stížnost nezákonnost v tom, že do příjmů st-lových započteny byly důchody (resp. 1/2 jich) skutečně mu vyplacené, tvrdíc, že mohly a měly býti započteny jen důchody nyní nař. rozhodnutím přiznané, čímž by ovšem příjem st-lův v tom kterém roce byl poklesl, a st-l měl by v roce 1931 nárok na výplatu částečného důchodu, a částečný důchod na rok 1932 přiznaný, byl by vyšší. V důsledku toho nebyl by pak ani povinen vrateti přeplatek ve výši v nař. rozhodnutí stanovené.